

на Ноемвр. 11-ый. Тихо до толкозъ былъ оцуденъ отъ това необыкновенно явленіе, щото сърѣдоточилъ върху него всичко-то си вниманіе. Звѣзда-та постепенно растяла въ своя-та величина, що-то съ свѣтлина-та си надминала Юпитера и станѣла видима денѣ. Въ това си състояніе тя оставала твърдѣ малко врѣме, свѣтлина-та ѳ скоро захванала да ослабва, като са измѣнявала отъ бѣла на жълта, на червеникава, и най-послѣ тя станѣла блѣдно-синя; и по този начинъ като ослабва постепенно, исчезнула съвършенно прѣзъ Марта на 1574. Отъ тогазъ вече никога са не появявала.

Тихо-Брахе.

Въ 1604 год. ученицы-тѣ на Кеплера, като наблюдавали Марса, Юпитера и Сатурна, кои-то тогазъ были наблизко разстояніе единъ отъ другы, были принудены да прекъснатъ занятія-та си день или два по причина на облацы-тѣ. Като са оправило врѣме-то, единъ отъ ученицы-тѣ, именно Местлинъ, много са почудилъ, като видѣлъ близо до поменаты-тѣ планеты, кои-то са намѣрвали тогазъ въ сѣзвѣздіе-то Офиуха, една свѣтлива звѣзда, коя-то до тогазъ я нѣмало тамъ. Това явленіе привлѣкло вниманіе-то на всички тогашни великы астрономы, и особенно было наблюдавано отъ Галилея и Кеплера. Казвать, че тѣзи звѣзда станѣла свѣтлива колко-то Венера; слѣдъ като достигнула таквазъ свѣтливость, тя захванала малко-по-малко да ослабва, до

като най-послѣ, около начало-то на 1606 г., тя съвършенно исчезнула, и отъ тогазъ никоя телескопическа сила не могла да открие нѣкоя звѣзда въ мѣсто-то, дѣто едно врѣме са намѣрвала тѣзи чудна страница.

Макаръ този родъ звѣзды и да были наблюдаваны съ всяка възможна точность, въ тѣхъ не са забѣлѣжилъ никаквѣ чувствителенъ параллаксъ, а за това и нѣма никакво сжмѣніе, че тѣ са намѣрвать въ областъ-та на неподвижны-тѣ звѣзды. Има много другы по-малко забѣлѣжителны примѣры; но до сега не са е дало никакво удовлетворително обясненіе. Да ли тѣзи явленія показвать разрушеніе-то на нѣкоя величественна система, или само обыкаеніе-то на тѣзи звѣзды по орбиты съ много голѣмъ эксцентриситетъ, като ги правы видимы за насъ, както кометы-тѣ, само кога-то сж въ перихелія на свои-тѣ огромны орбиты — всичко това е непознато. Едно нѣщо е познато: подобны явленія свидѣтельствувать за ужасающы-тѣ и подавяющы нашя разумъ измѣненія въ звѣздно-то небе.

Освѣнъ случайно-то появленіе на тѣзи новы звѣзды, кои-то са ни оцудвали съ своя блѣскъ, има много достовѣрны примѣры за съвършенно-то изчезваніе на стары звѣзды, на кои-то мѣста-та были забѣлѣжены съ несжмѣнна точность. Въ Октомврія 1781 г., Съръ Уильямъ-Хершель наблюдавалъ една звѣзда, N^{ro} 55 по каталога на Фламетеда, въ сѣзвѣздіе-то на Херкулеса. Въ 1790 г., той наблюдавалъ сжща-та звѣзда вторый